

Önyazı | Forewords

Prof. Dr. Aylin ULUŞAHİN

Şiddete Karşı Yapılacak Bir Şey Var mı?

Şiddet hayatımızın her alanında giderek artan bir şekilde kendini gösteriyor, “gücü gücü yetene” kültürü toplumsal kabul görüyor. Son yıllarda şiddete başvurularak çözüleceği düşünülen konular arasına sağlık ve eğitim sorunları ile spor da katıldı. Hastası iyileşmeyen doktora, hemşireye; çocuğu kırık not alanın öğretmene; tuttuğu takım yenilen taraftarın karşı takım taraftarına fiziksel şiddet uygulamasına alışacağız korkarım.

Sağlık çalışanlarına yönelik şiddetin gencecik hekimlerin öldürülmesine varacak kadar artmasında kuşkusuz Sağlık Bakanlığı’nın Sağlıkta Dönüşüm Programını tavizsiz uygulama politikalarının, yöneticilerin şiddeti teşvik eden, hekimleri aşağılayan ve suçlayan ifade ve tutumlarının rolü büyük. Oysa hasta ile sağlık çalışanını karşı karşıya getiren bu söylemlerin çabuk öfkelenen, güçlünün güçsüze haddini bildirmesini onaylayan, karşısına çıkan sorunları çözmede şiddet kullanmaya yatkın insanlardan oluşan bir toplumsal yapı temelinde nelere yol açabileceğini öngörmek zor olmasa gerek.

Öte yandan günlük hayatımızda şiddetin sıradanlaşmasına, sorunları çözme yöntemi olarak her alanda ve çok sık olarak şiddete başvurulmasına karşı durmak için örgütlenmiş güçlü bir sivil toplum hareketi de var. Bundan on, on beş yıl önce Güneydoğu illerinde yaşayan bir grup kadının harekete geçerek şiddete ilişkin farkındalık yaratma ve şiddet dışı iletişim yollarını geliştirmek için kurdukları KAMER Vakfı’nın bu konudaki deneyimleri ümit verici. Vakfın internet sitesinde bir araya gelme amaçları açıklanırken yaptıkları saptamanın çok düşündürücü olduğu kanısındayım: “Başka bir insanı kolayca öldüren, döven, asan, kesen, tecavüz eden bu insanlar kimlerdi? Nasıl yetiştirilmişlerdi? Şiddetin en fazla sıradanlaştığı, normalleştiği süreç nereden ve nasıl başlıyordu? Bu sorular dikkatimizi evlere yöneltti. Şiddetin normalleştiği yer evlerdi. Kadına yönelik şiddet yoğun ve alışılmış bir durum olarak sürüp giderken her birimiz bu uygulamanın mağdurlarıydık.” Öyleyse “kadınlar ile birlikte, kadınlar için çalışmak” gerekiyordu. Vakıf üyeleri kadınlarla çalışarak sorunları şiddet dışı yollarla çözme konusunda bir farkındalığın oluşturulmasının kaçınılmaz olarak çocukları ve erkekleri de etkileyeceği, bu çabanın meyvelerinin sonraki kuşaklara da aktarılacağı umudundalar. Bu noktayı biraz daha açmak gerekiyor: KAMER’in hedef kitle olarak kadınları seçmiş olmasının nedeni şiddete karşı cinsiyetler arası bir mücadele yaratmak değil, sorunların şiddetle çözüleceği anlayışını yıkmaya aile içinde başlamak. Yani sorun kadının ya da erkeğin sorunu değil, ama çözümde kadınların daha etkin bir rol alması amaçlanmıştır.

KAMER Vakfı'nın çalışmalarının şiddetin toplumsal yaşamın her alanında giderek arttığı, siyasetçiler ve yöneticiler tarafından açıkça teşvik edildiği, her gün meslektaşlarımıza yönelik saldırı haberlerinin alındığı, sağlıkçıların gergin ve mutsuz olarak hizmet verdiği bu ortamda, bazı umut ışıklarının olabileceğini göstermesi açısından çok değerli olduğu kanısındayım. Kuşkusuz yoğun bir emek gerektiren bu çabanın ürünlerini toplamak bugünden yarına olacak değil. Gene de yapılacak şeylerin olduğunu ve bunun için birilerinin uğraştığını bilmek insana iyi geliyor.